

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 lipca 2011 r. — Alcoa Trasformazioni Srl przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-194/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną — Stwierdzenie braku pomocy — Zmiana i przedłużenie stosowania środka — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE — Nowa pomoc lub pomoc istniejąca — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuł 1 lit. b) ppkt v) — Obowiązek uzasadnienia — Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa)

(2011/C 269/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alcoa Trasformazioni Srl (przedstawiciele: M. Siragusa, avvocato, T. Müller-Ibold i T. Graf, Rechtsanwälte, F. Salerno, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel N. Khan, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-332/06 Alcoa Trasformazioni przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 lipca 2006 r. dotyczącej wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE w sprawie przedłużenia stosowania preferencyjnej taryfy opłat za energię elektryczną dla mieszczących się we Włoszech sektorów przemysłu o dużym zapotrzebowaniu na ten rodzaj energii w zakresie, w jakim dotyczy ona taryfy opłat za dostarczanie energii elektrycznej dwóm należącym do wnoszącej odwołanie fabryk aluminium znajdujących się w miejscowościach Fusina (Wenecja Eugajska) oraz Portovesme (Sardynia).

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Alcoa Trasformazioni Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-303/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw, które dokonały inwestycji w gminach dotkniętych klęskami żywiołowymi w roku 2002 — Odzyskanie pomocy)

(2011/C 269/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, D. Del Gaizo i P. Gentili, adwokaci)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych dla wykonania art. 2, art. 5 i art. 6 decyzji Komisji 2005/315/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie systemu pomocy przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw, które dokonały inwestycji w gminach dotkniętych klęskami żywiołowymi w roku 2002 [notyfikowana jako dokument nr C(2004) 3893], (Dz.U. L 100, s. 46).

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania od beneficjentów całości pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2005/315/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie systemu pomocy przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw, które dokonały inwestycji w gminach dotkniętych klęskami żywiołowymi w roku 2002, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 5 tej decyzji.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — L'Oréal SA i in. przeciwko eBay International AG i in.

(Sprawa C-324/09) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Internet — Oferta sprzedaży towarów przeznaczonych przez właściciela do sprzedaży w państwach trzecich zamieszczona na rynku elektronicznym online przeznaczonym dla konsumentów w Unii — Usunięcie opakowania ze wspomnianych towarów — Dyrektywa 89/104/EWG — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Odpowiedzialność operatora rynku elektronicznego online — Dyrektywa 2000/31/WE („dyrektywa o handlu elektronicznym”) — Nakazy sądowe kierowane przeciwko temu operatorowi — Dyrektywa 2004/48/WE („dyrektywa w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej”)

(2011/C 269/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie, Laboratoire Garnier & Cie, L'Oréal (UK) Limited

Strona pozwana: eBay International AG, eBay Europe SARL, eBay (UK) Limited, Stephan Potts, Tracy Ratchford, Marie Ormsby, James Clarke, Joanna Clarke, Glen Fox, Rukhsana Bi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wykładania art. 5 ust. 1 lit. a) oraz art. 7 ust. 1 i 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1), art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1), jak również art. 11 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45) — Pojęcie wprowadzania do obrotu — Próbkę perfum i produktów kosmetycznych przeznaczone do bezpłatnego oferowania konsumentom — Pojęcie używania znaku towarowego — Rejestracja przez przedsiębiorcę oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym u usługodawcy obsługującego wyszukiwarkę internetową w celu spowodowania automatycznego wyświetlenia na ekranie, wskutek wprowadzenia wspomnianego oznaczenia jako wyszukiwanego hasła, adresu URL jego serwisu internetowego oferującego dobra i usługi identyczne z oznaczonymi tym znakiem towarowym

Sentencja

- 1) W przypadku gdy towary opatrzone znakiem towarowym zarejestrowanym w państwie członkowskim Unii lub wspólnotowym znakiem towarowym, które znajdują się w państwie trzecim i nie były wcześniej przedmiotem sprzedaży w Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w przypadku wspólnotowego znaku towarowego — w Unii, są sprzedawane przez przedsiębiorcę za pośrednictwem rynku elektronicznego online i bez zgody właściciela znaku konsumentowi przebywającemu na terytorium, dla którego zastrzeżono dany znak, lub stanowią przedmiot oferty sprzedaży lub reklamy zamieszczonej na takim rynku skierowanej do konsumentów przebywających na wspomnianym terytorium, rzeczonemu właścicielowi może sprzeciwić się tej sprzedaży, ofercie sprzedaży lub reklamie na podstawie reguł określonych w art. 5 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., lub w art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Do sądów krajowych należy dokonanie, indywidualnie dla każdego przypadku, oceny, czy istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że oferta sprzedaży lub reklama wyświetlona na rynku elektronicznym online dostępnym na wspomnianym terytorium jest skierowana do konsumentów tam przebywających.
- 2) Udostępnianie przez właściciela znaku towarowego autoryzowanym dystrybutorom opatrzonych tym znakiem egzemplarzy służących zaprezentowaniu konsumentom jego towarów w autoryzowanych punktach sprzedaży oraz opatrzonych tym znakiem pojemników, z których można pobierać małe ilości w celu podarowania ich konsu-

mentom w formie bezpłatnej próbki, nie stanowi, w braku dowodów przeciwnych, wprowadzenia do obrotu w rozumieniu dyrektywy 89/104 lub rozporządzenia nr 40/94.

- 3) Artykuł 5 dyrektywy 89/104 i art. 9 rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może, powołując się na przysługujące mu w związku z tym znakiem prawo wyłączne, sprzeciwić się dalszej sprzedaży towarów takich jak będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym z tego powodu, że osoba dokonująca dalszej sprzedaży usunęła opakowanie z tych towarów, jeżeli konsekwencją takiego pozbawienia opakowania jest brak podstawowych informacji, dotyczących na przykład tożsamości producenta lub osoby odpowiedzialnej za sprzedaż produktu kosmetycznego. W przypadku gdy usunięcie opakowania nie powoduje braku takich informacji, właściciel znaku towarowego może niemniej sprzeciwić się temu, by perfumy lub produkt kosmetyczny opatrzone należącym do niego znakiem podlegały dalszej sprzedaży bez opakowania, o ile wykáže, że usunięcie opakowania miało negatywny wpływ na wizerunek produktu i tym samym na reputację znaku.
- 4) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104 i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony zakazać operatorowi rynku elektronicznego online prowadzenia bez jego zgody, za pomocą identycznego z tym znakiem słowa kluczowego wybranego przez owego operatora w ramach usługi odsyłania w Internecie, reklamy oznaczonej tym znakiem towarów sprzedawanych na wspomnianym rynku, jeżeli taka reklama nie pozwala lub z trudnością pozwala właściwie poinformowanemu i dostatecznie uważnemu internaucie na zorientowanie się, czy owe towary pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.
- 5) Operator rynku elektronicznego online nie używa, w rozumieniu art. 5 dyrektywy 89/104 i art. 9 rozporządzenia nr 40/94, oznaczeń identycznych ze znakami towarowymi lub do nich podobnych, które ukazują się w ofertach sprzedaży wyświetlanych w jego serwisie.
- 6) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywy o handlu elektronicznym”) należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do operatora rynku elektronicznego online, jeżeli nie odgrywa on czynnej roli, która mogłaby mu pozwolić na powzięcie wiedzy o przechowywanych danych lub na sprawowanie nad nimi kontroli.

Wspomniany operator odgrywa taką rolę, jeżeli udziela wsparcia polegającego w szczególności na optymalizacji prezentacji konkretnych ofert sprzedaży lub na ich promocji.

Jeżeli operator rynku elektronicznego online nie odgrywa czynnej roli w znaczeniu opisanym w akapicie powyżej i będące przedmiotem jego działalności świadczenie usług jest objęte w konsekwencji zakresem stosowania art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31, to wciąż w okolicznościach sprawy mogącej zakończyć się zasądzeniem odszkodowania nie może on powołać się na zwolnienie z odpowiedzialności przewidziane w tym przepisie, jeżeli wiedział o stanie faktycznym lub okolicznościach, na podstawie których przedsiębiorca wykazujący należyty staranność powinien stwierdzić bezprawność danych ofert sprzedaży, i w przypadku posiadania takiej wiedzy nie podjął niezwłocznie działań stosownie do art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy.

7) Artykuł 11 zdanie trzecie dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że wymaga on od państw członkowskich zapewnienia, że sądy krajowe właściwe w zakresie ochrony praw własności intelektualnej będą mogły nakazać operatorowi rynku elektronicznego online podjęcie działań, które przyczynią się nie tylko do zaprzestania naruszeń tych praw przez użytkowników owego rynku, ale także do zapobieżenia nowym naruszeniom tego rodzaju. Owe nakazy muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, a ponadto nie mogą tworzyć ograniczeń w handlu prowadzonym zgodnie z prawem.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for the Home Department przeciwko Marii Dias

(Sprawa C-325/09) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 — Prawo stałego pobytu — Okresy pobytu ukończone przed datą transpozycji tej dyrektywy — Legalny pobyt — Pobyt wyłącznie w oparciu o wydaną na podstawie dyrektywy 68/360/EWG kartę pobytu i przy niespełnieniu warunków do korzystania z jakiegokolwiek prawa pobytu)

(2011/C 269/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Maria Dias

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładania art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Wykładania art. 18 ust. 1 WE — Prawo stałego pobytu — Pojęcie legalnego pobytu — Obywatel Unii posiadający dokument pobytowy ważny przez okres pięciu lat w Zjednoczonym Królestwie wydany zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 68/360/EWG, którego pobyt był przerywany okresami dobrowolnego bezrobocia — Dokument wydany przed wejściem w życie dyrektywy 2004/38/WE — Uwzględnienie okresów pobytu zakończonych przed dniem wejścia w życie dyrektywy?

Sentencja

Wykładni art. 16 ust. 1 i 4 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy dokonywać w ten sposób, że:

— okresy pobytu, które miały miejsce przed dniem 30 kwietnia 2006 r. wyłącznie w oparciu o wydaną ważnie na mocy dyrektywy Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników państw członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie kartę pobytu i przy niespełnieniu warunków pozwalających na korzystanie z jakiegokolwiek prawa pobytu, nie mogą zostać uznane za legalny pobyt do celów nabycia prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38 oraz

— okresy pobytu nieprzekraczające dwóch kolejnych lat w oparciu wyłącznie o kartę pobytu wydaną ważnie na mocy dyrektywy 68/360 i przy niespełnieniu warunków wymaganych do korzystania z jakiegokolwiek prawa pobytu, które miały miejsce przed dniem 30 kwietnia 2006 r. i po okresie nieprzerwanego pięcioletniego legalnego pobytu ukończonego przed tą datą, nie mogą mieć wpływu na nabycie prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Scheuten Solar Technology GmbH przeciwko Finanzamt Gelsenkirchen-Süd

(Sprawa C-397/09) (¹)

(Podatki — Dyrektywa 2003/49/WE — Wspólny system opodatkowania stosowany do odsetek i należności licencyjnych pomiędzy powiązаныmi spółkami z różnych państw członkowskich — Podatek od działalności gospodarczej — Określenie podstawy opodatkowania)

(2011/C 269/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Scheuten Solar Technology GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Gelsenkirchen-Süd